ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὴ νυχτιὰ αὐτὴ ὁ κ. Πελοπίδας δὲν εἶχε ὕπνο. Ἀφοῦ λοιπὸν διάβασε γιὰ χιλιοστὴ φορὰ τὶς «Ἐπιστολὲς τῶν Ἀποστόλων», ποὺ τις ἤξερε σχεδὸν ἀπέξω, βγῆκε καὶ κάθησε στὴν ταράτσα....

Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ φυσᾶ καὶ νὰ βρέχῃ. Κι' ὁ Πελοπίδας τσιμάζονταν νὰ μπῇ μέσα, ὅταν ἔξαφνα ἔκανε κορφομένος στὴ θέσι του. Εἶχε φτάσει ὅς τ' αὐτιά του ἕνας κρότος, παράξενος καὶ ἤποτος. Σὰν ν' ἄνοιξαν τζάμι, σὰν νὰ σιγανομουρμούριζαν μέσα στὴ νύχτα...

Ὁ κ. Πελοπίδας ἔβιαζε ἀνοιχτὴ τὴν παλάμη στ' αὐτί του, ἀφαγκράστηκε κι' ἄκουσε ψιθυρίσματα....

Μορφοῦρισε τότε κάτσιο ρητὸ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ σιγὰ—σιγὰ πῆγε ὅς τὴν ἄκρη τῆς ταράτσας κ' ἔσκυψε ἔξω.

Ἦταν γεμάτος περιέργεια ν' ἀνακαλύψῃ τί συνέβαινε. Ἐπρόκειτο γιὰ κομμὰ μουρνταριά — Θεέ μου σχωρησέ με— τῶν μαθητριῶν;...

Κύτταξε κάτω, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ τίποτα. Τὸ σκοτάδι ἦταν βαθὺ κι' αὐτὸς μύωψ.

—Θὰ παράκουσα, σκέφτηκε. Κάτσιο παραθυρόφυλλο θἄλεισε ἀπότομα ὁ ἄνεμος.... Ποιός θὰ ἐκαρφιτνοῦσε ἄλλοστε τέτοια νύχτα;

Ἤξερε φυσικὰ τὴν ἱστορία τῆς Ρόζας. Καὶ φαντάστηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς πῆγαν νὰ τὴν κλέψουν. Μὰ ὄχι.... Δὲν συνέβαινε τίποτε τὸ ἤποτιο.

—Ἄμοιρο ἐν ὁδῷ ἀλληλούια!... σιγανομουρμούρισε ὁ κ. Πελοπίδας, κατὰ τὴ συνήθεια ποὺχε νὰ λέῃ ρητὰ καὶ τροπάρια, καὶ τράβηξε γιὰ τὸ δωμάτιό του, μουρμουρίζοντας πάντα:

—Ἔσωθεν γὰρ ἐκ τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων οἱ διαλογισμοὶ οἱ κακοὶ ἐκπορεύονται, μοιχεῖαι... φόνοι... ἀσέλγειαι...

Ἔξαφνα στάθηκε πάλι. Αὐτὴ τὴ φορὰ πειὰ δὲν γελιόταν. Ἄκουσε.... Ναί, ναί, ἄκουσε καλά. Ἄκουσε κάτω ἀπ' τὸ δρόμο ἕνα σφύριγμα. Δὲν ἦταν ὁ ἄνεμος ποὺ σφύριζε. Ἦταν σφύριγμα συνθηματικό. Τἄξερε αὐτὰ ὁ κ. Πελοπίδας. Ἦταν κι' αὐτὸς νέος μιὰ φορά, εἶχε κι' αὐτὸς τὰ βασανάκια του...

—Νὰ λοιπὸν ποὺ κάτι τὸ ἔκτακτο συνέβαινε. Κάτι σχετικὸς μ' αὐτὴ τὴν ἔμορφη τὴν Ἀθηνιωτοπούλα ποὺχαν φέρει στὴ Σχολὴ τελευταία.

Εἶχε συνεπὸς ἐπιχρέωσι νὰ παραφυλάξῃ, νὰ δῇ τί γίνεται καὶ νὰ προλάβῃ τὸ κακό. Θὰ εὐχαριστοῦσε ἔτσι τὴν κ. Διευθύντρια. Καὶ ποῦ ξέρεις; Μποροῦσε νὰ τσιμπίσῃ καὶ κανένα καλὸ φιλοδώρημα.

Ξαναγύρισε λοιπὸν στὴν ταράτσα κ' ἔσκυψε ἔξω. Ἄκουσε τώρα ψιθυρίσματα, τ' ἄκουσε καθαρά. Κάτσιο παράθυρο ἦταν ἀνοιχτό. Κι' ἀπὸ ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο μπορεῖ νὰ βγῇ καὶ νὰ φύγῃ μιὰ νέα ὅταν θέλῃ. Μιὰ σκάλα χρειάζεται καὶ λίγο θάρρος...

Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ χάνῃ καιρὸ ὁ κ. Πελοπίδας. Ἔπρεπε νὰ κατέβῃ κάτω σιγὰ—σιγὰ νὰ δῇ μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια τί γίνεται, κι' ἂν τὰ πράγματα ἦσαν σοβαρά, νὰ βάλῃ τὶς φωνὲς καὶ νὰ σηκώσῃ τὴ Σχολὴ στὸ πόδι.

Ὁ διάδρομος τῆς Σχολῆς ἦταν βυθισμένος στὸ σκότος, μὰ ὁ Πελοπίδας προχωροῦσε μὲ βῆμα ἀσφαλές, σὰν νὰ ἦταν ἡμέρα. Ξέρεντας τὰ κατατόπια τοῦ κτιρίου.

Ἔφτασε ἔτσι πατώντας σιγὰ—σιγὰ στὸ διάδρομο ποὺ βρισκόταν ἡ Τζούλια, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἡ Ρόζα τῆς ἔδωσε τὸ στερνὸ φίλημα κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ. Ὁ κ. Πελοπίδας τὰ κατάλαβε ἀμέσως ὅλα. Τὰ πράγματα ἦσαν σοβαρά. Ἡ δεσποινὶς Λαμπίρη τὸ ἔσκαζε, βοηθουμένη ἀπὸ κάποια μαθήτρια! Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ χάνῃ καιρό. Πλησίασε κοντὰ στὴ Τζούλια, στάθηκε πίσω της καὶ ἀφοῦ ἀφουγκράστηκε λίγα δευτερόλεπτα, ἄναψε ξαφνικὰ ἕνα σπίρτο...

Ἡ δύστυχη Τζούλια ἄφησε ἕνα ξεφωνητὸ τρομάρας καὶ τὄβαλε στὰ πόδια. Τρέχοντας σὰν τρελλή, ἔφτασε στὸ θάλαμο τοῦ ὕπνου καὶ χώθηκε κάτω ἀπὸ τὸ πάπλωμα στὸ κρεββάτι της.

Ἡ Ρόζα, ἀκούγοντας ἐνὸ κατέβαινε, τὸ ξεφωνητὸ τῆς Τζούλιας, τρόμαξε τόσο, ὥστε παράτησε τὴ σκάλα καὶ ρίχτηκε μισολιπόθυμη στὸ κενό.

Εὐτυχῶς οἱ φίλοι της εἶχαν τὸ νοῦ τους. Ἡ ἄτυχη κόρη θὰ σκοτώνοταν, ἂν δὲν προφταναν νὰ τὴν δεχτοῦν στὴν ἀγκαλιά τους, γιατὶ βρισκότανε στὸ τέλος τῆς σκάλας.

Ἔτσι ὁ κ. Πελοπίδας βρέθηκε ὁλομόναχος στὸ διάδρομο, μπρὸς στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο, μὲ τὸ σπίρτο στὸ χέρι. Τοῦ τὸ εἶχε σβύσει ἀμέσως ὁ ἄνεμος κι' ἔτσι δὲν προφτασε νὰ δῇ τὴν μαθήτρια ποὺ βοήθησε τὴ Ρόζα νὰ δραπετεύσῃ.

Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ τώρα;

Νὰ τ' ἀφήσῃ ὅλα μάρμαρο, ἐφ' ὅσον ἀτέτυχε, καὶ νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ; Μὰ ὄχι, δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεπε ἡ συνείδησί του. Ἔσκυψε λοιπὸν καὶ κύτταξε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἄκουσε ψιθυρίσματα κι' ἀμέσως κατόπιν βήματα ἀνθρώπων ποὺφευγαν βιαστικά.

Καθὼς εἶχε σκύψει, τὸ χέρι του ἀκούμησε στὴ σκάλα ποὺταν κρεμασμένη ἀπ' τὸ παράθυρο. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ χάνῃ καιρό. Ἔβαλε τὶς παλάμες του δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὸ στόμα του κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ μ' ὅλη του τὴ δύναμι:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!... Ξυπνᾶτε!... Ξυπνᾶτε!...

Ἡ κραυγές του ἀντήχησαν βουερὰ μέσα στὸ κοιμισμένο κτίριο. Δὲν προφτασε μάλιστα νὰ φωνάξῃ καὶ γιὰ δεύτερη φορά. Θόρυβοι ἀκούστηκαν, τριξίματα, φωνές, βηματισμοὶ γρήγοροι. Ἡ Σχολὴ εἶχε ξυπνήσει...

—Ἀπὸ δῶ... ἀπὸ δῶ! ξανάσκουξε ὁ κ. Πελοπίδας. Τρεχᾶτε γρήγορα ἀπὸ δῶ!... ... ...

. . . . . .

— Θὰ τὸ κάμῃς γιὰ μένα, πρέπει νὰ τοὺς πιάσουμε, εἶπε ὁ δήμαρχος.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ

Ὁ Ἀνδρέας Γαλάζης στέκοντας κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο, ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ κατέβαινε ἡ Ρόζα καί, κρατώντας τὴν ἄκρη τῆς σκάλας μαζὺ μὲ τὸ Λούκη, δέχτηκε τὴν ἀγαπημένη του στὴν ἀγκαλιά του, ὅταν ἡ Ρόζα ἔπεσε μισολιπόθυμη ἀπὸ τὸν τρόμο της.

Κρατώντας τὸ πολύτιμο φορτίο του, ὁ ζωγράφος γύρισε καὶ κύτταξε τοὺς φίλους του. Γιατὶ ξεφώνησε ἔτσι ἡ Τζούλια; Δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν. Δὲν ἤξεραν τί τῆς εἶχε συμβεῖ, ὅταν ξαφνικὰ ἄκουσαν τὶς κραυγὲς τοῦ Πελοπίδα. Τότε μετὰ τὰ κατάλαβαν ὅλα. Εἶχαν προδοθεῖ, τοὺς εἶχαν ἀνακαλύψει.

Ὁ Ἄλκης ἦταν κατασυγκινημένος. Σκεφτόταν τὴ Τζούλια. Ἀπάνω σ' αὐτὴ θἄπεφτε ὅλη ἡ μπόρρα.

—Ἐμπρός!.. Ἄς μὴ χάνουμε καιρό, εἶπε ὁ Λούκης. Κάθε στιγμὴ εἶνε πολύτιμη. Θὰ βγοῦν νὰ μᾶς κυνηγήσουν. Γρήγορα γιὰ τὸ καράβι....

Ἔξαφνα ἕνα βραχνὸ σκούξιμο, ἐρχόμενο ἀπ' τὸ λιμάνι, γέμισε τὸν νυχτερινὸ ἀέρα.

—Τὸ βαπόρι!... εἶπε ὁ Ἄλκης.

—Ὁ Λαμπίρης!... κραύγασε ὁ Ἀνδρέας.

—Ἄς φεύγουμε λοιπόν, ἐμπρός, ποὺ νὰ πάῃ ὁ διάβολος! οὔρλιαξε ὁ Λούκης. Τὸ βαπόρι σφυρίζει. Ἡ Σχολὴ εἶν' ἀνάστατη. Σὲ λίγο θὰ μᾶς βάλουν στὴ μέση. Ἐμπρός!.. Ἐμπρός!...

Ἄρχισαν νὰ τρέχουν σὰν τρελλοὶ μέσα στὸ σκοτάδι καὶ στὴ βροχή. Προηγεῖτο ὁ Ἄλκης, καθοδηγῶντας τους μὲ τὴ φωνή:

—Ἀπὸ δῶ... Δεξιά... Στρίψτε...

Ὁ Γαλάζης, κρατῶντας τὴ Ρόζα, ἦταν καταϊδρωμένος, ἀγκομαχοῦσε...

Τὸ ἔδαφος ἦταν ἀνώμαλο. Τὸ παληὸ κάστρο τῆς Νάξου ἦταν γκρεμισμένο καὶ τὰ γκαλντερόμια γεμάτα πέτρες. Ἔπρεπε νὰ βγοῦν τὸ γρηγορώτερο πρὸς τὴ θάλασσα, περνῶντας ἀπὸ μιὰ πύλη τοῦ φρουρίου.

Ἄξαφνα ὅμως ὁ Ἀνδρέας στάθηκε.

—Σταματῆστε! φώναξε.

—Τί τρέχει; ρώτησε ὁ Λούκης.

—Δὲν μποροῦμε νὰ προχωροῦμε ἔτσι. Βραδύνουμε πολύ. Πρέπει νὰ φέρουμε τὴ Ρόζα στὶς αἰσθήσεις της.

—Ἔχεις δίκηο.

Ἀκούμτησαν τότε τὴ Ρόζα σ' ἕνα πεζοῦλι...

(Ἀκολουθεῖ)